

ZÁPISKY
Z
ROSEWOODU

Princezna v nesnázích

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Connie Glynnová
Zápisky z Rosewoodu 2 – Princezna v nesnázích – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

PRINCEZNA
v nesnázích

ZÁPISKY
Z
ROSEWOODU

PRINCEZNA
v nesnázích

CONNIE GLYNNOVÁ

Tuto knihu věnuji všem, kteří mi někdy připravili čaj.

Děkuji vám.

Prolog

V mdle osvětleném žaláři pod maradovijským palácem leželo na tenké matraci tělo. Cely byly holé, ale aspoň byly čisté – kdyby musela, mohla by tu maradovijská královská rodina držet vězně po několik týdnů nebo dokonce měsíců. Postava natažená na kavalci se protáhla jako bez života. Nikdo by nepoznal, jaké myšlenky jí divoce víří hlavou.

Saskia San Martinová každý den pečlivě plánovala útěk. Ukládala si do paměti přesný pohyb stráží, funkci kamer, zurčení vody i zvuky kroků jednotlivých členů domácnosti, které se jí ozývaly nad hlavou. Nepřehlédla jediný detail. Přesto jí docházel čas. Od jejího zmařeného pokusu o únos maradovijské princezny už uplynulo sedm týdnů. Její bývalí spolužáci se co nevidět vrátí do Rosewoodu a začnou studovat další ročník. O plánu leviatánů nikomu neprozradila ani slovo. Ústa otvírala, jen když jedla anebo opakovala svou žádost: „*Chci hovořit se svou paní, Anastacií Alcroftovou.*“

Podle provinilých výrazů stráží poznala, že pro Anastacii nikdo neposlal. Teď se obrátila na bok a podívala se na nástěnné hodiny. Jak odtikávaly jednotlivé vteřiny, cítila stále silnější obavy. Rány, které jí způsobil princeznin partizan Jamie, se hojily. Partizani, dokonale vycvičení k ochraně, byli skvělí tělesní strážci a Jamie byl jedním z nejlepších. Díkybohu, že Saskiinu trapnou porážku už prozrazoval jen blednoucí monokl a řezná rána na čelisti, která nejspíš zanechá jizvu. Pořád ale byla ve vězení.

Tik-tak, tik-tak.

Leviatáni měli v úmyslu každým dnem zahájit druhou fázi svého plánu. Ale Saskia trčela v téhle cele a nijak nemohla zajistit Anastaciinu bezpečnost. Leviatáni ji ujistili, že Anastacii ochrání a že, pokud se k nim Saskia přidá, umožní, aby ty dvě mohly být konečně spolu. Pak už před Anastaciiným panovačným otcem – mužem, který byl zároveň Saskiiným zaměstnavatelem, nebudou muset skrývat své skutečné city.

Saskii zamrazilo. Hlavou jí bleskla vzpomínka na Anastacii, která stála vzteky bez sebe ve světle vycházejícím z chodby a kolem hlavy se jí vlnily překrásné hnědé vlasy. A pak se jí před očima mihl jiný obraz. Ellie, která se v roztržených šatech a bosá oháněla golfovou holí ve snaze ochránit princeznu před únosci. Jenomže Ellie nechránila princeznu. To Ellie je princezna. Saskia si to uvědomila teprve po několika týdnech strávených ve vězení. Jak mohla být tak hloupá? Když ale měla tolik času na přemýšlení, konečně jí to docvaklo. Ellie je princezna v utajení. Lottie Pumpkinová není skutečná maradovijská princezna. Pracuje jako portman. Najali ji, aby předstírala, že je princezna, a aby tak ochránila pravou identitu skutečné princezny, Ellie, té vzteklé holky s golfovou holí, která rozbila sklo Saskiiny dodávky a která od Saskie schytala ránu, jen aby ochránila Lottii.

Saskia se přetočila na záda a zírala na vlhké skvrny na stropě. *Musím mluvit s Anastacií, varovat ji před tím, co přichází.*

Hlasité pípání ji upozornilo, že se někdo chystá vstoupit do její cely, a tak se rychle vyškrabala do sedu. Dveře cely odemkl vysoký zjizvený muž s postavou, která naháněla strach, a vstoupil dovnitř s tácem jídla. Byla to sir Nikolay Olav, králův partizan a člověk, kterého se obávala ze všech nejvíc.

Odložil tác s jídlem na malý stolek uprostřed místnosti. Nikolay obvykle doprovázel šťastlivce, kterému připadl úkol přinést jí jídlo, ale občas přicházel sám. To znamenalo jediné. Výslech.

Nikolay se posadil na plastovou židličku u stolku a dlouze, vyčerpaně se nadechl. Jak ona, tak i on věděl, jak to bude probíhat. Stejně jako jindy.

Promnul si strniště na bradě a prsty se dotkl jizvy na levé tváři.

„Saskio San Martinová,“ oslovil ji hlubokým, mručivým hlasem. Nereagovala. Namísto toho nabrala na lžici šedivou hroudu jídla, kterou pak nechala spadnout zpátky do talíře. Ignoroval její chování. „Musíte nám povědět všechno, co víte o leviatánech.“

Lžice ztuhla uprostřed pohybu. Saskia se na něho bezvýrazně podívala. Existovala jen jediná odpověď, stejná, jakou od ní slyšel každý den od chvíle, co ji uvrhli do tohoto žaláře.

„Chci mluvit se svou paní,“ odvětila pomalu, „Anastací Alcrotovou.“

ČÁST
PRVNÍ

Rodina

1

Lottie ucítila, jak se pod jejími kroky zhoupla prkna podlahy, a trhla sebou. Při vědomí, že tam někde dole je Saskia, jí při každém kroku přejel mráz po zádech. Teď na to ale nesměla myslet. Musela se soustředit a zachovat klid. Dokud večírek neskončí, musela se chovat jako dokonalá princezna. Teprve pak se mohla vrátit za Ellíí a sbalit si věci do Rosewoodu.

Lottie se účastnila grandiózní oslavy narozenin, na kterou přijali pozvání zástupci nejvýznamnějších světových tiskových kanceláří. Už dvě hodiny byla na nohou, usmívala se a potřásla si rukama s nejlivnějšími osobnostmi světa, které věřily, že je skutečnou maradovijskou princeznou. Díkybohu, že král a královna vydali nařízení o přísném zákazu fotografování, aby tak chránili její identitu a omezili množství lidí, kteří by ji mohli poznat na veřejnosti. Z ochozu paláce visely vlaječky poseté lesklými kamínky a kolem mramorových sloupů se obtáčely duhové stuhý. Na stolech pokrytých nařasenými ubrusy se do vysoka kupily dary pro princeznu, a každý z nich se snažil překonat ten předcházející.

Lottie si oblékla tradiční maradovijský kroj, včetně tmavé vyšívané šerpy, kterou si pověsila přes tmavě zelené šaty s dlouhými rukávy. V kudrnách se jí leskla stříbrná čelenka, již před devíti lety dostala od své matky. Před devíti lety a pár dny. Celá tahle oslava byla jen šaráda. Lottie neslavila narozeniny. Měla je už před pěti dny. Dnes, 1. září, měla narozeniny Ellie. Lottie nebyla skutečná

princezna – ona jen zastupovala svou přítelkyni. A to bylo tajemství, které nesměl žádný z hostů uhadnout.

„Jsi v pořádku?“ zašeptal jí do ucha Jamie, aby ho nikdo jiný neslyšel. Lottie tuhle otázku slyšela během uplynulých několika týdnů velmi často a pokaždé v ní zanechala nepříjemný pocit.

„Samozřejmě,“ odvětila automaticky. Očima sledovala postavu, která se k nim blížila. „Vysoká žena nalevo.“

Jamie nenápadně mrkl tím směrem. „Olga Ulovová, redaktorka deníku *Golden Sovereign*.“ Davem procházela starší žena s ebenově tmavými vlasy a v dokonale padnoucím hedvábném kostýmu. V protikladu ke všem ostatním hostům měl na sobě Jamie jednoduchou černou košili a černé kalhoty. Tmavé vlasy si odhrnul z obličeje. Lottie se snažila, aby se uvolnil, ale po celý večírek zůstal obezřetný a neustále se rozhlížel po sále v obavě, že by se opět mohlo přihodit něco zlého.

Olga se zastavila přímo před nimi a sklonila hlavu na pozdrav. „Princezno Eleanor Wolfsonová.“ Velmi pomalu vyslovovala princeznino jméno a zároveň si přimhouřenýma očima prohlížela Lottii od hlavy k patě. „Po dlouhých letech, kdy jste se schovávala, je mi mi nesmírným potěšením, že se s vámi mohu konečně seznámit.“

Lottie si pomyslela, že si asi nikdy nezvykne na oslovení cizím jménem, ale dokázala aspoň zareagovat nenuceným úsměvem. Zajímal ji, jak by se v téhle situaci cítila Ellie.

„Děkuji vám, Olga – mohu jen doufat, že vám to čekání stálo za to,“ odvětila sladce a ze všech sil se snažila působit co nejskromněji. Přestože už nenavštěvovala „trénink na princeznu“, Jamie se jí stále držel po boku a pomáhal jí, aby neudělala chybu.

Olga zvlnila rty v něco, co se mírně podobalo úsměvu, ale očima probodávala Lottii, jako by jí chtěla proniknout do mysli. S médií, ve kterých se objevily pomluvy o důvodech, proč je držena v utajení, Ellie nikdy neměla dobrý vztah. Žádný z těch důvodů

totiž nebyl pravdivý, ale všechny jí velmi uškodily. Lottiiným úkolem v roli Elliina portmana bylo ukazovat se na veřejnosti a působit co nejpříjemněji a nejskromněji a zabránit tak šíření takových pomluv. Královna rozhodla, že právě narozeninová oslava by mohla být skvělou příležitostí, jak vztah s médii napravit. „Usmívat se a potrásat rukama,“ řekla si Lottie. „To by nemuselo být tak těžké.“

Doufala, že to zvládne.

„Vaše Výsosti...“ Slova, která uslyšela za sebou, končila sykotem. Lottie se otočila a uviděla králova poradce Simiena Smirnova, který stál ztuhle a s rukama za zády přímo za ní. Mírně se Lottii uklonil. „Umělec, sir Yanovski, by vám rád předal svůj dar. Laskavě mě následujte za králem a královnou.“ Simien se pousmál a rukou naznačil, aby šla za ním.

„To zní rozkošně,“ rozzářila se Lottie radostí, že má důvod vzdálit se od všech čmuchajících účastníků oslavy. Pořád se snažila přijít na to, co si Simien myslí o její úloze Elliina portmana, ale nepochybně byl excelentním příkladem chování.

Následovala ho a elegantně – jak doufala – kráčela mezi hosty oslavy. Míjeli skupinu sluhů. Každý z nich držel v rukou stříbrný tác s kaviárem a lanýži. *Zajímalo by mě, co má dnes večer k jídlu Saskia.* Rychle tu myšlenku vyhnala z hlavy. Už tak pro ni bylo těžké se během léta v maradovijském paláci uvolnit. Čím hlouběji pronikala do své role portmana, tím hůř se cítila. Ze všeho nejraději by teď byla zpátky v Rosewoodu, ve škole, kde se cítila být sama sebou. Bez ohledu na svá přání však nejdříve musela přetrpět tenhle večírek. V duchu si opakovala mantru, kterou ji před svou smrtí naučila její matka. *Budu laskavá, budu statečná, budu nezustavitelná.*

Když se vynořili z davu, Jamie si tiše odkašlal a vytrhl ji z jejího snění. Zvedla hlavu a uvědomila si, že přišli na druhý konec sálu a stáli před Elliinými rodiči, králem a královnou.

Král Alexandr a jeho manželka, královna Matilda, se nemohli víc lišit, a přesto tvořili dokonalý pár. Král stál zcela nehybně a z jeho očí, nečitelných a temných jako studny, vyzařovala síla. Po jeho boku působila královna jako lehké a jemné chmýří, téměř jako by mohla každou chvíli odletět. Lottii nepřestalo překvapovat, jak moc se podobá královně. Někdy jí připadalo, jako by se dívala do zrcadla – nebylo divu, že se mohla stát Elliiným portmanem.

„Dnešní oslava se velmi vydařila, že ano?“ Královna poctila Lottii zářivým úsměvem a jemně ji přitáhla mezi sebe a krále Alexandra. Všichni, kdo neznali pravdu, předpokládali, že Lottie zaujala své právoplatné místo mezi svými rodiči. Král beze slova kývl hlavou, nejdřív na Lottii, pak na Jamieho.

Stranou se nacházel třpytivý purpurový sametový závěs, který něco skrýval. Ať za ním bylo cokoli, bylo to neuvěřitelně vysoké a dosahovalo to téměř ke stropu tanečního sálu. Trochu ji to znervózňovalo. Někdo zacinkal vidličkou o sklenici na šampaňské. Místnost se pomalu utišila a dav se uctivě otočil směrem k princezně. Předstoupil muž s kulatým obličejem, barevnými vlasy a osobitými brýlemi. Lottie byla přesvědčená, že ho zná. *Kde jsem ho jenom viděla?*

„To je Yanovski, umělec povýšený na rytíře,“ zašeptala královna Lottii do ucha, aniž by spustila oči z tajemného daru.

Lottie již věděla, že obdrží významný dar – něco, co bude nejen pozorností k jejím narozeninám, ale co se stane trvalou připomínkou jejího představení na veřejnosti. Ve chvílích, jako byla tahle, si Lottie zvláště uvědomovala podivnost své role portmana. Tyhle dary byly určeny pro Ellii, skutečnou princeznu. I když, jak ji Lottie znala, Ellie by nad takovým přehnaným darem určitě nijak nejásala.

Yanovski přistoupil blíž a lehounce vzal Lottii za zápěstí. Hluboce se jí uklonil a políbil jí ruku.

„Není princezna prostě nádherná?“ Napřímil se a pompézně mávl rukou k Lottii, takže se cítila jako prvotřídní kuň. Všichni v sále začali tleskat a souhlasně přitakávat. „*Prostě nádherná! Dokonalá princezna!*“ Lottii okamžitě polil ruměncem. Přestože se tak trochu cítila jako podvodnice, velmi si užívala, že se k ní ostatní chovají jako k princezně.

Král zvedl ruku a dav se opět utišil.

Yanovski si odkašlal. „Vaše Veličenstva, jsem přesvědčen, že vyjádřím pocity všech lidí v sále, když řeknu, jak velmi mě těší, že se konečně mohu seznámit s vaší krásnou dcerou.“ Lottie zavrávala. Co si o té maškarádě myslel král? „Je skvělou představitelkou maradovijské královské rodiny a zářným příkladem, jak by měla vypadat každá princezna.“ Odmlčel se, a když všichni začali tleskat a provolávat slávu, samolibě se usmál. Královna se nepřestala usmívat, ale králi, jak si Lottie všimla, cukaly rty. „Musíte být velmi hrdí,“ pokračoval Yanovski. „Je mi ctí předat princezně k jejím patnáctým narozeninám tento dar, který jí bude zároveň připomínat její společenský debut.“

Dva uniformovaní muži přešli k daru a všichni zadrželi dech. Lottie měla náhle pocít, že její korunka ztěžkla a táhne ji k zemi. Asistenti strhli sametovou oponu a na naleštěnou podlahu stekla řeka purpurového třpytu. Lottie zvedla hlavu, podívala se vzhůru a uviděla... sebe!

Impozantní socha jako by zaplnila celý sál. Jednalo se o její věrnou podobu vyvedenou v bronz a byl to ten nejabsurdnější dar, jaký kdy v životě dostala. Yanovski znázornil Lottii v šatech, ve kterých se objevila na maradovijském letním plese a ve kterých vypadala jako rozená princezna. Socha byla nádherná, tak nádherná, že Lottii chvíli trvalo, než si uvědomila, jak je to celé hloupé.

„Panebože,“ vydechla a nuceně se usmála.

Královna Matilda se tvářila zasmušile. Král stál tiše a jeho výraz se nedal rozluštit.

„Neuvěřitelná podoba!“ zatleskal Simien a až příliš hlasitě se zasmál. „Podívejte se! Královská rodina je z toho v naprostém šoku.“ Král na něho vrhl nepřijemný pohled a Simienovi okamžitě odumřel smích na rtech.

„Je to skutečně pozoruhodné. To muselo dát... opravdu hodně práce.“ Královna konečně našla svůj hlas. Vidět dívku, která nebyla jejich dcerou, navždy odlitou z bronzu, muselo být pro oba velmi znepokojující.

„No vlastně ano! Tohle bylo vskutku mé nejtěžší dílo, ale pro naši princeznu nelituji ani jediné vteřiny, kterou jsem nad svou prací strávil.“ Věnoval Lottii zbožňující pohled, doširoka mávl rukou a hluboce se uklonil.

Lottie téměř slyšela, jak se Ellie někde hluboko v paláci hlasitě chechtá. To byl ale hloupý vtip! Nenápadně pohlédla na Jamieho. Kousal si ret a třásla se mu ramena. Měl co dělat, aby nevypřskl smíchy.

Zvedla hlavu ke své bronzové podobizně a zahleděla se jí do očí. Zatočila se jí hlava. Rychle zamžikala a otřepala se. *No tak. Řekni něco.*

„Děkuji vám.“ Otevřela pusu a zase ji zavřela, protože nedokázala najít správná slova. Co by řekla princezna? Nakonec se usmála, rozhlédla se po všech přihlížejících v sále, po lidech, kteří věřili, že je dcerou krále a královny. „Vypadá přesně jako... já!“

2

„To je škoda. Budeme teď muset navždy předstírat, že Lottie je skutečná princezna!“ Ellie se prohýbala smíchy. Podle všech předpokladů jí historka o bronzové soše přišla nehorázně směšná. „Konec konců, přece nemůžeme sira Yanovskéh uvést do rozpaků.“

„To není k smíchu, Eleanor,“ pronesl král Alexandr a dost hlasitě odložil sklenici vína na stůl.

Ellie rozhořčeně zakoulela očima. Během letních prázdnin se Lottie stále víc utvrzovala v tom, že život v maradovijském království Ellii nesvědčí. Stejně jako Lottie, i Ellie zjevně toužila vrátit se do Rosewoodu.

Seděli v modré jídelně při soukromé narozeninové večeři a probírali průběh oslavy, která se konala odpoledne. Byla to jedna z Lottiiných oblíbených místností v paláci, protože její zlatem zdobené stěny ve světle pableskovaly jako med. Přestože Lottie měla narozeniny už před několika dny, dohodla se s Ellie, že je oslaví společně. Jídelní stůl se prohýbal pod množstvím Elliiných oblíbených jídel a nechyběly ani jejich vegetariánské verze pro Lottii. Na stolku u zdi ležela hromada darů, které Lottie obdržela jako princezna, všechny profesionálně zabalené a ozdobené spoustou stužek a mašliček. Jamie a sir Nikolay Olav každý dárek důkladně zkontrolovali. Po letním plese, během kterého Saskia unesla Lottii, už si nedovolili přehlédnout žádné bezpečnostní opatření.

Lottie se podívala na vysokou hromadu dárků a pocítila obavu, že její dárek pro Ellii, vlastnoručně namalovaný portrét kamarádky, jí může mezi vším balicím papírem a stuhami připadat malý a hloupý. Byla ráda, že ho nechala v Elliině pokoji a nepřinesla ho sem. Nenápadně pohlédla na Jamieho, který seděl vedle ní, a uviděla v jeho očích očekávání, jehož intenzita ji přiměla uhnout pohledem stranou. Měla dárek i pro něho – knihu o Pákistánu, rodné zemi jeho matky. Chtěla mu ji dát k narozeninám, které měl v červenci, ale když se dozvěděla, že je neslaví, protože v ten samý den zemřela jeho matka, rozhodla se, že mu ho nechá na později. Takhle to bude vypadat, že mají všichni tři narozeniny zároveň.

„Snad se aspoň shodneme, že je to nádherná socha,“ poznamenala královna Matilda a podívala se na svého muže, „a úžasným způsobem vzdává hold Eleanorinu portmanovi.“

Král se otočil ke své ženě a chvíli uvažoval o jejích slovech. „I tak se to dá vyjádřit.“

Lottie už s nimi strávila téměř dva měsíce a konečně se naučila rozpoznávat i nejjemnější výrazy králova obličej. Právě teď měl jen mírně nakrčené obočí a zvlněný levý koutek rtů. Byl buď unavený anebo otrávený, případně obojí.

„Ale upřímně,“ začala Ellie, zatímco si na talíř nabrala trochu paštiky, „je to nejlepší dárek k narozeninám, jaký jsem mohla chtít. Velká socha Lottie – budu si jí navždy vážit.“ Ellie se zazubila na Lottii, která si nemohla pomoci a zrudla.

Lottie si jemně masírovala spánky. Ke konci narozeninové oslavy si musela sundat svou korunku. Její váha jí způsobila příšernou bolest hlavy, a přestože se ze všech sil snažila užít si jejich soukromou narozeninovou večeři, bolest za jejíma očima neustupovala. Než si Ellie a Jamie stačili všimnout její nálady, prudce se otevřely dveře.

„Všechno nejlepší k narozeninám!“

Obrovské dveře jídelny se rozlétly a dovnitř vjel gigantický dort na mahagonovém vozíku. Za vozíkem vyčuhovaly volány bílých spodniček, ale obličeje služebných se skrývaly za vysokou horou čokoládové polevy. Lottie začala vstávat, protože chtěla líp vidět, ale Jamie vedle ní tiše zakašlal a Lottie se spěšně posadila zpátky. Zastyděla se za své viditelné vzrušení.

Vozík se pomalu zastavil a za dortem vykoukly dvě služebné. Midori a Hanna.

„POČKAT!“ vykřikla Ellie. Všichni zůstali jako přimražení a Lottie vycítila, jak Jamie vedle ní ztuhl. „Musím dát Lottii dárek.“ Ellie vyskočila tak prudce, že její židle hlasitě zarachotila.

„Eleanor!“ zavolala na ni matka pohněvaně. Potom se otočila ke služebným a přinutila se do naučeného úsměvu. „Midori, Hanno, mnohokrát děkujeme za ten úžasný dort. Vypadá velmi lahodně.“

Sotva zaslechla matčino zvolání, Ellie zůstala stát jako solný sloup a pomalu se otočila. Podle jejího našpuhleného rtu Lottie poznala, že se stydí. Dokázala ve své princezně číst jako v knize a bylo jí jasné, že Ellie ví, jak neslušné je chovat se k věčně usměvavým a zdvořilým služebným takhle neurvale. Pak jí to ale došlo. Ellie mimo palác téměř nikoho neznala. Tohle bylo zřejmě poprvé, co koupila dárek někomu zvenčí.

„To je v pořádku, Ellie,“ ujistila ji Lottie. „Dárky si můžeme vyměnit po večeři. Teď ochutnáme tvůj dort.“

„Ne, chtěla jsem ti ten dárek dát teď, aby –“ Ellii přerušilo tiché zavrčení a Lottii chvíli trvalo, než si uvědomila, že vyšlo od krále. Tiskl si kořen nosu, jako by trpěl silnou bolestí hlavy.

„Eleanor,“ oslovi ji tichým, ale přísným hlasem. „Myslím, že jsi chtěla běžet pro tohle.“ Mávnul na Midori, která přistoupila ke stolku u zdi a vzala z něho jeden dárek schovaný mezi dárky pro Ellii.

Lottie sledovala, jak se Ellie rozzářila, ale vzápětí se zase otráveně ušklíbala.

„Proč je tady, a ne v mém pokoji, kde jsem ho nechala?“

Král její otázku ignoroval a otočil se k Lottii. „Dohodli jsme se, že bude vhodnější, když ti předáme tento dárek formálně od nás všech.“ Králova slova musela mít velkou váhu, protože Ellie i Jamie se na ni podívali. Ellie roztáhla rty do nadšeného úsměvu, ale Jamie se jako obvykle tvářil zcela nečitelně.

Midori položila dárek před Lottii. Když se napřímila, tiše Lottii popřála: „*Hodně štěstí!*“

Lottie si prohlížela stříbrné pouzdro. Byl to nejméně okázalý předmět v místnosti, ale přesto se zdál být důležitý. Rozhlédla se po rodině Wolfsonových shromážděné kolem stolu a s očima plnými očekávání. Namáhavě polkla. Rozhodla se, že ať je v tom pouzdru cokoli, musí se snažit, aby si to zasloužila.

„Lottie, chtěli bychom, abys pochopila, že rozhodnutí věnovat ti tuto věc je darem nejenom pro tebe, ale i pro Elli.“ Královna si opřela bradu o dlaň a její rukávy z lehoučké látky se tiše snesly na ubrus.

Lottie se otočila na Jamieho, který ji vybídl, aby dárek otevřela.

„Děkuji vám!“ Vzrušením téměř nemohla mluvit. Otevřela víčko, které bylo těžší, než čekala, a podívala se, co je uvnitř.

V krabičce vystlané modrým saténem ležel malý stříbrný přívěsek na řetízku. Byl ozdobený rytinou vlka a zachytával světlo, takže se zvířeti leskly oči. Přívěsek byl úplně stejný jako ty, které nosili Ellie a Jamie. Lottii jako by se zastavilo srdce.

„Teď jsi součástí naší smečky.“ Ellie se na ni zazubila a její zuby se zaleskly jako perly.

„To je...“ začala Lottie, ale slova se jí zadrhla v hrdle.

Tohle bylo její oficiální přijetí do rodiny. Elliin dárek znamenal, že není jen portmanem, ale členem rodiny. Cítila, jak ji v očích pálí slzy, a musela zadržet dech, aby se nerozplakala.

Součást smečky.

Lottie byla velmi šťastná, že našla rodinu, ale zároveň se na povrch dral jiný pocit. Vycházel z dálky a připomněl jí vábení Rosewoodu. Ne že by si myslela, že toho není hodna. To ne. Rozhlédla se po usmívajících se obličejích Wolfsonů – její nové rodiny. A najednou už věděla, co cítí.

Vinu.

Co její vlastní rodina, její matka?

„To je od vás tak laskavé,“ poděkovala Lottie upřímně. Doufala, že ji přitom nezradí hlas, ale nedokázala své pocity zcela skrýt, protože viděla, jak Elliino nadšení pohaslo a jak zabloudila očima k Jamiemu, se kterým si vyměnila ustaraný pohled.

Kruci! pomyslela si Lottie. Nesnášela, když to dělali.

„Zkazí se nám jídlo,“ ozval se Jamie a zlomil kouzlo.

„Ano,“ dodala Ellie. „Nesmíme nechat tenhle úžasný dort přijít na zmar.“ Zakřenila se na Hannu a Midori, které udělaly pukrle. „Lottie, po jídle ti pomůžu pověsit přívěsek na krk.“

Lottie sledovala, jak si lidé nabírají dort na talíře. Celou dobu se usmívala a dělala všechno proto, aby její šťastná maska nesklouzla. Jen ona však věděla, na co se chystá zeptat – na věc, která by mohla jejich život uvrhnout ve zmatek. Na věc, která by ho mohla navždy změnit.

Cestou do Elliina pokoje pálil přívěsek Lottii do ruky.

„Lottie, jestli si děláš starosti, že je pro tebe ten přívěsek moc, tak skutečně o nic nejde,“ spustila na ni Ellie, sotva za sebou zavřeli dveře.

Lottie si na Elliin pokoj vždycky musela chvíli zvykat – tolik se lišil od zbytku paláce. Bylo to neuspořádané místo plné neonových barev, zarámovaných filmových plakátů, videoher a komiksů, které lemovaly nachové stěny. Pokoj měl atmosféru osmdesátek a nechyběly ani herní automaty a jejich blikající světla. Polovinu zadní stěny zaujímal obrovská televizní obrazovka, napojená na všechny možné herní konzole, jaké kdy existovaly. Domácí kino doplňoval stroj na popcorn a výrobek cukrové vaty. Obojího si Lottie za celé léto užívala, co hrdlo ráčí. Uprostřed stěny nalevo se nacházela Elliina pýcha a radost, kytara, kterou kdysi vlastnila i podepsala Joana Jettová. Takle místnost byla zhmotněným pubertáckým snem. Láskyplně se jí říkalo „Hrobka,“ protože neměla žádná okna.

„Ne, ne. Líbí se mi, Ellie,“ vyhrkla Lottie. „To není...“ Lottie se ohlédl po Jamiem, který se posadil na jednu z pohovek. Opravdu chtěla otevřít Pandořinu skříňku?

„To je pro mě?“ přerušila Ellie tok jejích myšlenek a ukázala na dárek, který Lottie vzala do ruky.

„Ano. Chtěla jsem ti ho dát, až budeme samy.“ Lottie natáhla ruku a Ellie se usmála a opatrně si od ní vzala krabici zabalenou

v květovaném papíře. Dotkly se konečky prstů a Lottii zabrněla kůže.

Sledovala, jak její nejdražší kamarádka rozbaluje dárek. Ellie trhala papír mnohem opatrněji, než u kteréhokoli jiného dárku, které rozbalovala v jídelně. Lottii se nesmírně ulevilo – věděla, že tento dárek je pro Ellii stejně důležitý jako ty ostatní. Možná to byl první dárek, který dostala od skutečného přítele.

Ellie zvedla čtvercový obrázek a chvíli přejížděla očima mezi portrétem a Lottiiným obličejem. „To jsi malovala ty?“ zeptala se udiveně.

Lottie cítila, jak jí hoří tváře. „No, ano. Pracovala jsem na něm celé léto a –“ Poškrábala se vzadu na hlavě. Byl to nervózní pohyb, který odkoukala od Ellie. Postavila se vedle ní a společně obrázek studovaly. Lottie namalovala Ellii olejovými barvami, které našla v paláci. Portrét znázorňoval Lottiinu oblíbenou vzpomínku na Ellii, přesně tak, jak ji viděla. Byl to moment, kdy si Ellie sundávala masku po turnaji v šermu. Smělá a krásná v dokonale bílém oblečení, se šavlí v ruce vypadala jako neohrožený princ, který Lottii zachránil na letním plese.

„Jamie, podívej se na to,“ zavolala Ellie a ukázala mu obrázek.

Připojil se k nim a prohlédl si plátno. Zatímco hodnotil její umění, Lottie zadržela dech.

Jamie povytáhl obočí. „Měli bychom tě nechat, abys namalovala Elliin oficiální portrét do rodinné galerie,“ řekl nakonec a naitech se mu usídlil úsměv.

Lottie sklopila oči. Z té chvály zrozpačitěla. Moc ráda tvořila a zdobila, ale bylo to už hodně dávno, co naposledy něco namalovala. Její nevlastní matka Beady ji v tom nikdy zvlášť nepodporovala, naopak byla otrávená z všudypřítomných barev, a tak Lottie, která ji nechtěla rozčilovat, raději kufřík s barvami a malířský stojan schovala.

„Měla bys být na svou práci hrdá, Lottie,“ pokračoval Jamie. „Jsem si naprosto jistý, že se to Elliiným rodičům bude moc líbit.“ Lottie se mu podívala do očí. Byly zcela upřímné a připomněly jí, jak odhodlaný dokáže být. Paměť jí bleskl hrůzoplýný obrázek, jak na plese přemohl Saskii. Bez slitování a zcela nesmiřitelně. Jestli má být Lottie pro Elli nějak užitečná, bude muset být stejně silná jako Jamie, a to znamenalo, že se bude muset s tím pocitem, který ji zaplavuje, nějak poprat.

„Jsem ráda, že se ti líbí, Ellie, ale...“ Lottie se podívala na prsty ve své dlani a bříškem palce přejela přes vyrytou podobiznu vlka. „Je tu něco, o čem si musíme promluvit –“

Opět ji přerušili dřív, než ze sebe ta slova dostala.

„Tohle je taky pro Elli?“ Jamie podezřívavě zvedl další zabalený dárek. Zjevně se bál, že by mohlo jít o nějaký nebezpečný předmět.

„Vlastně je to dárek pro tebe.“ Lottie si nervózně zastrčila pramen vlasů za ucho. „Říkala jsem si, že by bylo smutné, kdybychom s Elli dostaly dárky, a ty nic. Je to jen maličkost.“

Podezření z Jamieho obličeje nezmizelo a dál hleděl na obdélníkový balíček, který měl před sebou, jako by nevěděl, co s ním má dělat. Copak ještě nikdy nedostal žádný dárek?

„Fajn,“ pronesl zcela bez zájmu a odložil dárek vedle sebe, aniž by nějak naznačil, že ho chce otevřít. „O čem jsi to chtěla mluvit?“

Lottie zamžikala ve snaze porozumět jeho podivnému chování. Někdy se Jamie choval tak zvláštně, že ho prostě nedokázala pochopit.

Oba teď upírali oči na Lottii, která zjistila, že nemůže mluvit, že je příliš rozrušená představou, kolik problémů by mohla způsobit.

„Co se děje?“ zeptala se Ellie, opatrně odložila svůj portrét a přistoupila blíž. Od toho pokusu o únos ji oba, Ellie i Jamie, starostlivě pozorovali. Oba byli přesvědčeni, že to na Lottii zanechalo trvalé následky – a že právě o tom si s nimi potřebuje promluvit.

Lottie se zhluboka nadechla a snažila se nemyslet na to, jak Jamie reagoval na její dárek. „Já jen... Vzpomínáš si, co jsi mi slíbila před letním plesem?“ Ellie zaletěla nervózním pohledem k Jamie-mu. „Souhlasila jsi, že můžu povědět svému kamarádovi Oliemu pravdu.“ Lottie překvapila sebe samu, jak plynule to dokázala říct.

„Ne,“ zněla Jamieho krátká odpověď, ale Ellie se na něho ostře podívala.

Otočila se k Lottii. „Vzpomínám si,“ zašeptala, „ale chceš to opravdu udělat?“

„Nezáleží na tom, jestli chce, Ellie. Takový slib jsi jí neměla dávat.“

Ellie se na Jamieho zlostně podívala a Lottie vycítila, že začíná hrozit hádka. *Dnes ne. Ne o Elliiných narozeninách.* Znovu se podívala na přívěsek s vlkem. Dokud nebude vědět, že to může udělat, nemůže si ho pověsit na krk. Musí to povědět Oliemu dřív, než se vrátí do Rosewoodu. Potřebuje mu to říct.

„Ne, že bych chtěla. Já to musím udělat,“ pronesla klidně. „Copak to nechápete? On je jediným člověkem, který mi zůstal.“ Hlas jí uvízl v hrdle. Její přátelé z ní nespustili oči. „Je jediným pojítkem s mojí rodinou.“

„Chápu.“ Jamie se uvolnil. „Existují ale určitá pravidla, Lottie. A vzhledem k hrozbě od leviatánů nemůžeme nic riskovat.“ Leviatáni se obzvláště zajímali o potomky královských rodin – proto se Saskia pokusila o ten únos. Nemohli dovolit, aby se něco takového opakovalo.

Přesto byla Lottie rozhodnutá. Musela Jamieho přesvědčit. Ano, toužebně si přála vrátit se do Rosewoodu a zbavit se strachu z únosu leviatány, ale nechtěla vstoupit do školních vrat, dokud se opětovně nespojí s něčím ze svého starého života. S někým. S Oliem.

„Zjistí to, i když mu to neřeknu.“ Lottie se na Jamieho vážně podívala. Věděla, že je to jediný způsob, jak ho přesvědčit, a navíc

to byla pravda. Lottii to už nějakou dobu dělalo starosti. „Když mu to řeknu sama a přinutím ho, aby mi přísahal, že to nikomu neprozradí, bude to mnohem míň nebezpečné.“

Jamie si promnul kořen nosu. „To je hloupý nápad.“

Tentokrát už neřekl ne.

Ellie se na Lottii zazubila. Bylo jí jasné, že vyhrály.

„Stejně se cestou do Rosewoodu zastavíme u tebe doma, ne? Aby sis vzala pár svých věcí?“ Ellie se natáhla po Lottiině přívěsku. „Přitom to můžeš Oliemu povědět. Tak to bude nejlepší.“ Jamie reptal, ale už neprotestoval. „Jamie, buď shovívavý. Ber to jako svůj dárek k našim narozeninám.“ V očích jí pobaveně zajiskřilo.

Rozepla řetízek, přešla za Lottii a pověsila jí ho kolem krku. „Tumáš. Je dokonalý,“ zamumlala.

Lottie ucítila na kůži chladivé stříbro a zaslechla klapnutí spony. Vlk jí spočinul poblíž srdce. Zvedla ruku a dotkla se ho. Stala se členkou rodiny. Přemýšlela, jaký asi bude její druhý rok v Rosewoodu.

4

Příští ráno, v den jejich návratu do Anglie, se Lottie probudila s podivným pocitem, že ji někdo sleduje. Ten vjem byl sotva patrný, ale nepochybný. Pohled toho, kdo ji sledoval, v ní vyvolával dojem, jako by jí na kůži jemně dýchal nějaký duch. Prudce otevřela oči. Napůl očekávala, že před sebou uvidí svou sochu, ale místo toho její pohled padl na růžovou sametovou krabičku, která ležela otevřená na krajkou potaženém nočním stolku, a její korunku s půlměsícem, která jí odrážela duhové světlo přímo do obličeje. Přetáhla si přes hlavu příkrývku v meruňkovém povlečení a zachumlala se do ní jako do kokonu. Postele v paláci byly tak pohodlné, že jí každou noc připadalo, jako by se nořila do bazénu naplněného peřím. Nedokázala si představit, že by si někdy mohla zvyknout na takový luxus. Dnes ráno ale nesměla dovolit, aby ji pohodlí postele omámilo natolik, že by v ní zůstala. Odjížděli do Anglie a Lottie ještě musela stihnout řadu věcí. Navíc si ji král vyžádal k soukromé audienci. Neochotně tedy odhrnula příkrývku a položila nohy na sluncem prohřátou podlahu.

Všechno oblečení měla vyprané, vyžehlené a uložené v kufrech spolu se svými ostatními věcmi. Dnešek se nesmírně lišil od loňského roku, kdy si všechna zavazadla do Rosewoodu balila sama. Při pohledu na stoh knížek, postavený vedle růžových zavazadel, jí myšlenky zabloudily k dárku, který věnovala Jamiemu. Zajímalo ji, jestli už ho otevřel. Doufala, že díky němu pocítí větší pouto ke své rodině, po čemž ona sama hrozně toužila.

Z třpytícího se zlatého tácu na psacím stole si vzala napůl sněžený košíček, který tu zůstal po včerejší narozeninové oslavě. Cukrová poleva jí na puse zanechala bílou šmouhu. Všimla si toho v obrovském zarámovaném zrcadle. Zastavila se a prohlédla si v zrcadle odraz osoby v úžasné noční košili. Břicho i obličej se jí zakulatily, vlasy měla delší a načechranější. Otřela si z pusy polevu, olízla si lepkavé prsty a zamyslela se nad několika uplynulými týdny.

Lottie a Ellie strávily většinu léta v Maradovii líným a nádherným nicneděláním. Dopoledne se předháněly v záchvatech smíchu, odpoledne ochutnávaly dobroty s cukrovou polevou a horký čaj a večer si četly nebo sledovaly zářící obrazovku. Během té doby se o sobě navzájem dozvěděly úplně všechno, i o filmech, které se jim líbily, i o písničkách, které si rády prozpěvovaly. Lottie téměř uvěřila jejich šťastnému předstírání. Ale neustále zvlněný Jamieho horní ret jim připomínal, že bušení Saskiina srdce hluboko pod nimi ani podřimujícího tajemného nepřítel nemohou ignorovat.

Co jí proboha potřeboval král povědět mezi čtyřma očima?

Lottie na sebe hodila jedny z pohodlných, ale slušných šatů na cestu a seběhla do přízemí setkat se s králem Alexandrem. Bylo nemožné nesklouznout se na naleštěných podlahách a Lottie se musela usilovně ovládat, aby se tu neklouzala jako malé dítě. I když si byla jistá, že to občas dělají i služebné Hanna a Midori.

Lottii překvapilo, že na ni král čeká v chodbě, která byla zároveň obrazárnou. Byl oblečený ve zlatém rouchu, které splývalo až na zem. Král byl vysoký, šlachovitý muž se světle hnědými vlasy a trvale nakrčeným čelem, z čehož Lottie usuzovala, že v dětství hodně četl. Někdy bylo těžké vidět mezi Ellií a králem rodinnou podobu. Tam, kde ona byla přelétavá, byl on zdrženlivý, kde ona byla uspěchaná, byl on rozvážný. Občas ale v jeho očích zachytila něco nespoutaného – vlka, který je připravený zaútočit.

„Můžeme se nechat portrétovat, jak se nám zlíbí, a přesto se většina z nás rozhodla sedět na trůně a tvářit se znuděně.“ Král promluvil zcela nečekaně, bez pozdravu. S pokusem o humor pokynul rukou ke stěně, ale Lottie byla příliš zaujatá obrazy a jeho vtípkování nezaregistrovala. Byla to její oblíbená část paláce. Nemohla si pomoci, ale přitahovaly ji jednotlivé detaily všech obrazů, jejich barvy i skrytá symbolika v pozadí. V téhle zdánlivě nekonečné chodbě visely portréty všech předchozích vládců Maradovie, takže dolů shlížely oči lidí z několik století dlouhé rodové linie.

„Je jich tolik,“ zamumlala Lottie. Kdykoli se setkala s pohledem těch starých vládců, po zádech jí přejel mráz. „Je úžasné mít tak silné spojení se svou minulostí.“

Král se k ní otočil a prohlížel si ji s rukama založenýma na hrudi. Lottii se v krku usadil knedlík. Lekla se, že plácla nějakou hloupost.

„Je to nekonečný, nepřerušovaný řetězec,“ uvažoval král nahlas, ale při pohledu na druhý obraz od konce se mu v očích objevila trocha melancholie. „Téměř,“ dodal. Lottie se zahleděla do smaragdově zelených duhovek, které ji pozorovaly z plátna. Už jeho chmurný černý rám naznačoval, že je portrétovaný člověk méně významný než jeho společníci v rámech zdobených zlatem. Vlasy měl tmavší, než jakými se honosili průměrní Wolfsonové, a splývaly mu hladce až k ramenům. Měl velmi husté řasy a šibalský úsměv. Existoval jen jediný člen rodiny Wolfsonů, který se trochu podobal tomuto muži. Eleanor Wolfsonová.

„Můj bratr, Claude Wolfson. *Odin pravila volk haka olen pak ranit.*“ Král promluvil starodávným maradovijským jazykem. Lottie tu větu poznala. Bylo to rčení, které Wolfsonova královská rodina přijala za své a které ji Jamie naučil.

Jeden špatný vlk může ublížit celé smečce.

O Elliinu strýci Claudovi věděla Lottie velmi málo. Rodina jeho jméno vyslovovala jen velmi zřídka. Existoval jen jako připomínka,